

sernes frie Skøn, hvorledes de mener bedst at kunne anvende de Midler, der stilles til Raadighed til kommunale Dyrtidsforanstaltninger“, medens Mindretallets Standpunkt er det, at det er Statens Opgave at foretage en almindelig Regulering af Prisen paa de vigtigste Livstornødenheder for alle, Kommunernes Opgave derimod „at yde en supplerende Hjælp til alle dem, der er saa vanskelig stillede, at den af Staten foretagne Prisregulering er utilstrækkelig“. Angaaende den ny Paragrafs øvrige Indhold er de to Ændringsforslag væsentlig overensstemmende: a) 9 Kr. pr. Indbygger stilles til Raadighed til Nedsættelse af Brændselsprisen, b) 10 Kr. 60 Øre (se ovfr.) pr. Indbygger som Maksimum for Kommunernes Udgifter efter denne Paragraf (bortset fra Brændselsprisen nedsættelse)*), samt c) $\frac{2}{3}$ Refusion fra Statskassen. — Af det af Ulrich og Korsgaard bestaaende Mindretal var der ligeledes stillet et Forslag om en ny § 2, gaende ud paa, at i Tidsrummet fra 1. Juli 1918 til 31. Marts 1919 kan Kommunalbestyrelserne uden Samtykke a) uddele Rabatmærker til dem af Beboerne, hvis Skatteindkomst ligger under en af Kommunalbestyrelsen nærmere fastsat Grænse, b) igennem Hjælpekasserne uddele direkte Pengehjælp til de Beboere, hvis Indtægt ligger under Grænsen af, hvad der maa anses for nødvendigt til Livets Opretholdelse. Til disse Foranstaltninger skulde Kommunerne ikke uden Indenrigsministerens Samtykke kunne anvende mere end 9 Kr. pr. Indbygger, og „kun særlig vanskelig stillede Kommuner vil kunne vente at opnaa saadan Tilladelse“; af Udgiften til de nævnte Foranstaltninger refunderer Statskassen $\frac{1}{3}$. Derhos skulde efter Mindretallets Forslag Lovforslagets § 2 om „yderligere“ kommunale Dyrtidsforanstaltninger udover Maksimumsbeløbet (jfr. ovfr. under IV.) udgaa. — Hvad endelig angaar Lovforslagets § 3, var hele Udvalget enigt om at foreslaa den strøget, idet man mente, at naar der stilles større Beløb til Raadighed til Statsregulering, vil amtskommunale Dyrtidsforanstaltninger være mindre paakrævede. — Samtlige de af Ulrich og Korsgaard stillede Ændringsforslag toges tilbage. *Ændringsfor-

*) Hertil var føjet: Såfremt nogen Kommune ikke har anvendt det i Dyrtidsloven af 20. Marts 1918 tilladte Beløb i April Kvartal 1918, er Kommunen berettiget til at forhøje ovennævnte Maksimumsbeløb af 10 Kr. 60 Øre med det ikke forbrugte Beløb. Paa samme Maade er Kommunen berettiget til, saafremt den ikke fuldt ud benytter det Beløb, der er stillet til Raadighed for Brændselsprisernes Nedsættelse, at forhøje Maksimumsbeløbet af 10 Kr. 60 Øre med det resterende Beløb. (Den første Del af denne Bestemmelse stod dog ikke i Venstres Forslag).